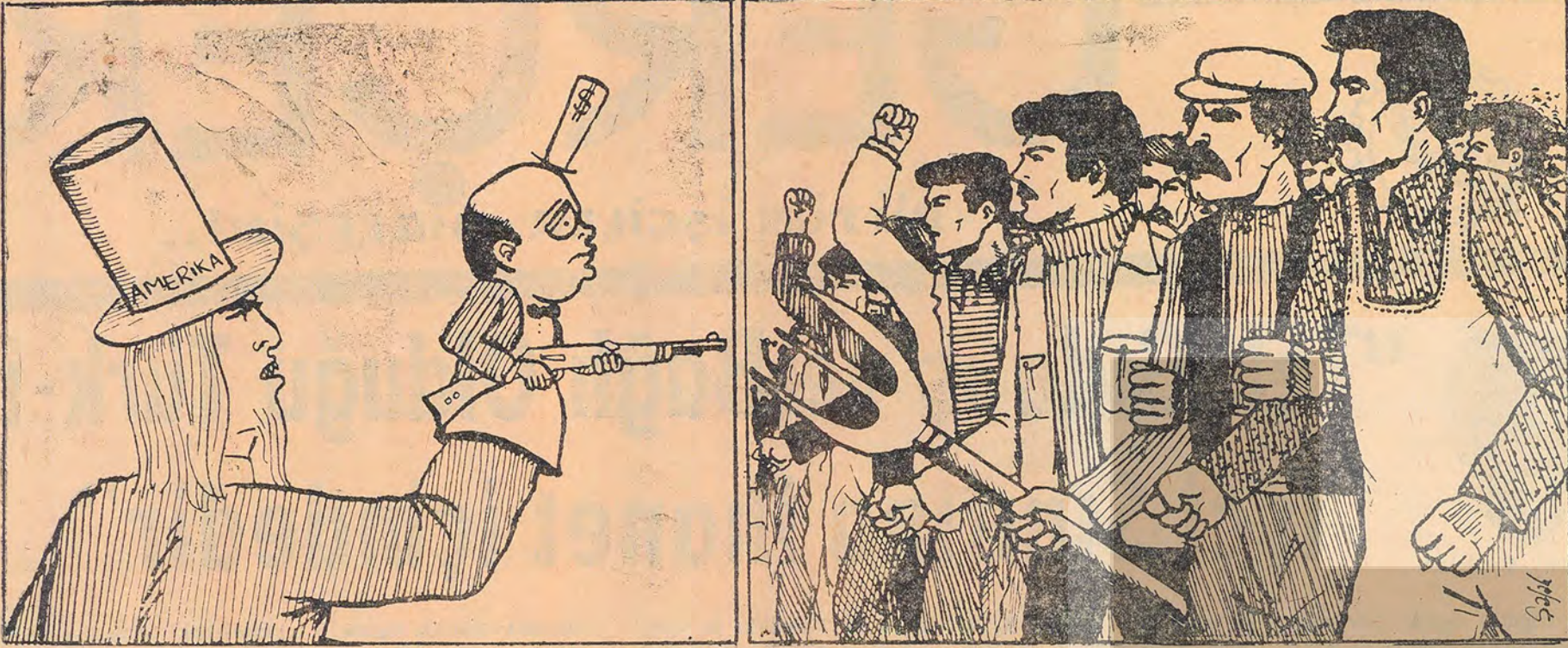

FAŞİZME KARŞI... İŞÇİLER, KÖYLÜLER, DEVRİMCİLER GREVLERLE, MİTINGLERLE YÜRÜYÜŞLERLE DİRENMEK İSTİYERLER.

Başyazı

Sayfa 1 den devam

ne getirecekler mi, GENEL GREV haklarımızı taniyacaktırlar mı, köylüleri ağının, tefecinin aracı tüccarın elinden kurtaracaklar mı, Amerikancı sahte demokrasiye son verip, GERÇEK BİR HALK DEMOKRASİSİ yaratacaklar mı? Bütün bunları yapacaklar mı? CEVAP VERSİNLER!..

Devlet Başkanı Sunay ile halkımızdan gizli olarak görüşme yapanlar halkımızın yararına hiç bir şey konuşmamışlardır; bundan sonra da konuşmayacaklardır ve konuşmazlar.

Çünkü onlar, işçilerin, köylülerin ve tüm halkımızın karşısındadırlar. Onlar, para babalarının, bütün fabrika sahiplerinin, toprak ağalarının tefecilerin tüccarların yanındadırlar. Amerikan ve Alman emperyalistlerinin hizmetindedirler.

İşçiler — Köylüler — bütün Devrimciler, Halkımız artık gizli kapaklı görüşmelerden bıktı. Halkımız gerçekleri öğrenmek istiyor. GERÇEKLER nedir?

1) Gizli görüşme yapan partiler; işçi sınıfının direnişlerini, grevlerini işgallerini önlemek için tedbir arıyorlar!

2) Gizli görüşme yapan partiler; köylülerin direnişlerini, toprak işgallerini, toplu yürüyüşlerini önlemek için tedbir arıyorlar!

3) Gizli görüşler yapan partiler; gençliğin direnişlerini, işçileri ve köylüleri uyandırmakta olan faaliyetlerini önlemek için tedbir arıyorlar!

4) Gizli görüşme yapan partiler; emirlerine girmeyen devrimci subayları, askerleri, öğretmenleri, mühendisleri, hakimleri hatta valileri susturmak için tedbir arıyorlar!

5) Gizli görüşme yapan partiler; bankerleri daha zengin, ağaları daha zorba, tüccarları daha kârlı kılabilmek için tedbir arıyorlar!

6) Gizli görüşme yapan partiler; Amerika'yı kızdırmamak, Alman emperyalistlerine yurdu peşke çekmek için tedbir arıyorlar!

7) Gizli görüşme yapan partiler; işçilerin köylülerle omuz omuza vermesini, bütün devrimcilerin birleşmesini önlemek, işçi ve köylülerin hergün yaklaşan devrimine engel olmak için tedbir arıyorlar!

İşte gizliliğin içyüzü budur! İşçiler — Köylüler — bütün Devrimciler!

Anlaşıyor ki sahte demokrasinin bütün kuvvetleri ve onlara bağlı silahlı adamlar üzerimize yürümek için hazırlanıyorlar!..

İşte sokaklarda, halkımız için mücadele eden genççik insanlar kurşunlanıyor! Ekmeke davası için direnen işçiler vuruluyor! Hapishaneler devrimci insanlarla doldu. Kaatiller bulunmuyor!

Zorbalığa karşı koymak devrimci görevdir. İşçi sınıfı en demokratik kuvvet olarak hareket geçmeli, kendi içinde birleşmeli, köyündeki köylüyü uyarmalı, şehirdeki emekçiyi, gençliği ve aydınları toplamalı.

Halkımız etfen ve kemikten bir yüce duvar olup, sömürücü, emperyalist saldırısının püskürtmeli...

Kardesler! Halk kitleleri en yenilmez kuvvettir. Er veya geç ama mutlaka zafer halkımızdan olacaktırlar. Sömürü düzeni bir daha hortlanamaz üzere yok olup gidecektir.

Bu gerçeğe inanan kitleler her zorluğu altederler. Yaşasın işçiler, köylüler ve devrimci olan herkes!

DİSK'İN TÜRK - İŞ'ten AYRILACAKI NEDİR?

Arkadaşlarımız; Bu yazımda tek bir noktayı açıklamaya çalışacağım. Anayasa, toplu sözleşme ve grev yapma hakkını işçilere vermiştir.

DİSK, toplu sözleşmenin hazırlanması ve imzalanmasında işçiler yetkilidir, grev kararını da onlar verir derken, Türk-İş, hayır toplu sözleşmeyi ben yapar, ben imzalarım, grev kararını ben veririm, işçiyi uygulatırım, diyor. Önemli farklardan biri budur.

Şimdi bizler, bu görüşlerin hangisinin daha doğru olduğunu hep beraber örneklerle inceleyelim.

Bizim bünyemizde olduğu gibi (yani Tekel işyerinde) toplu sözleşme yapılır iken hiç bir işçinin Taslak hakkında bilgisi olmamakla beraber sözleşme özellikle gizli tutuldu ve işçinin hiç birseyden haberi yok iken imzalandı. Bugün aynı oyun Türkiye'nin her tarafında oynanmaktadır. Ve alınan haklar da bellidir. Ama gelin görün ki DİSK bünyesindeki sendikaların işçinin huzurunda taslağı hazırlar ve müzakerele işçilerin seçeceği komite ile girerler. Son karar mercii yine işçilerdir.

Bugünlerde Arçelik'te yapılan toplu iş sözleşmesi müzakerelerinde DİSK'e bağlı Türkiye Maden İş Sendikası yürütüp söz hakkı işçilere verilmiştir. Beher sene için saat ücretlerine 250 kuruş zam istenmiş olup işveren iki lira vermesine rağmen kabul edilmiştir. Yine bölgemizdeki komşu fabrikalardan TASAS işi SIMKO işyerinde müzakerele aynı şekilde seyretnmektedir.

DİSK bünyesindeki sendikaların yaptığı sözleşmelerden pasajları:

Aralık 1969 da ABBOT İlaç Fabrikasında, Ocak 1970 te PİZER İlaç Fabrikasında alınan bazı haklar:

Ücret Zamları: Birinci yıl saat ücretine 125 kuruş, ikinci yıl saat ücretine 125 kuruş, üçüncü yıl saat ücretine 125 kuruş olmak üzere 375 kuruş. Fazla Mesailer % yüz zamlı, bütün işçilere günde iki lira yol ücreti, senelik izne çıkan

her işçiyi izin parası haricinde her izin haftası için 250 lira izin harçlığı, bir maaş tutarında evlenme yardımı, her yıl için 45 günlük kıdem tazminatı, evli işçilere her ay 25 lira, hatafak çalışma 45 saat.

Gripin Laboratuvarında: Haziran 1969 da alınan bazı haklar:

Çocuk parası: İlkokula gidenlere 30 lira, Ortaokula gidenlere 50 lira, Liseye gidenlere 75 lira beher çocuk için, senelik izinlere kısnalara izin parası hariç her izin haftası için 400 lira izin harçlığı ödenir. Evlenme yardımı kıdemli beş yıla kadar olanlara 1000 lira, beş yıldan fazla kıdemli olanlara 1500 lira. Kıdem zammı: Her yıl için saatte beş kuruş, fazla mesailer yüzde yüz zamlı ödenir. Askerlik yardımı bin lira.

MARSHALL BOYA'da Ekim 1969 da alınan bazı haklar:

Ücret zammı: Birinci yıl saat ücretlerine 160 kuruş, ikinci yıl 90 kuruş, üçüncü yıl 100 kuruş, toplam 350 kuruş saat ücretlerine zam yapılmıştır. Çocuk zammı; ilkökula giden 25 lira, Ortaokula giden 50 lira, Liseye giden 100 lira beher çocuk başına alınmıştır.

Kıdem Zammı: Beher kıdem yılı için saat ücretine beş kuruş alınmıştır. Fazla mesailer yüzde yüz zamlı olmuştur. Yemek ücreti dört lira alınmıştır.

Arkadaşlarımız; Burada görüyoruz ki kim kimden yana çalışıyor, arife tarif gerekmez. Yukarıda yazılanların doğru olmadığını düşünebilen insan çıkarsa adı geçen iş yerlerine giderek sorabilirler. Ayrıca her zaman bu konuda ispata hazır olup, bu güne kadar söylediklerimin aksini düşünenlerle bütün işçilerin önünde ve hakemliğinde açık oturum yapmaya hazırım.

Mutlu günler dürüst insanların olsun.

Bahtiyar KURU

her işçiyi izin parası haricinde her izin haftası için 250 lira izin harçlığı, bir maaş tutarında evlenme yardımı, her yıl için 45 günlük kıdem tazminatı, evli işçilere her ay 25 lira, hatafak çalışma 45 saat.

Gripin Laboratuvarında: Haziran 1969 da alınan bazı haklar:

Çocuk parası: İlkokula gidenlere 30 lira, Ortaokula gidenlere 50 lira, Liseye gidenlere 75 lira beher çocuk için, senelik izinlere kısnalara izin parası hariç her izin haftası için 400 lira izin harçlığı ödenir. Evlenme yardımı kıdemli beş yıla kadar olanlara 1000 lira, beş yıldan fazla kıdemli olanlara 1500 lira. Kıdem zammı: Her yıl için saatte beş kuruş, fazla mesailer yüzde yüz zamlı ödenir. Askerlik yardımı bin lira.

MARSHALL BOYA'da Ekim 1969 da alınan bazı haklar:

Ücret zammı: Birinci yıl saat ücretlerine 160 kuruş, ikinci yıl 90 kuruş, üçüncü yıl 100 kuruş, toplam 350 kuruş saat ücretlerine zam yapılmıştır. Çocuk zammı; ilkökula giden 25 lira, Ortaokula giden 50 lira, Liseye giden 100 lira beher çocuk başına alınmıştır.

Kıdem Zammı: Beher kıdem yılı için saat ücretine beş kuruş alınmıştır. Fazla mesailer yüzde yüz zamlı olmuştur. Yemek ücreti dört lira alınmıştır.

Arkadaşlarımız; Burada görüyoruz ki kim kimden yana çalışıyor, arife tarif gerekmez. Yukarıda yazılanların doğru olmadığını düşünebilen insan çıkarsa adı geçen iş yerlerine giderek sorabilirler. Ayrıca her zaman bu konuda ispata hazır olup, bu güne kadar söylediklerimin aksini düşünenlerle bütün işçilerin önünde ve hakemliğinde açık oturum yapmaya hazırım.

Mutlu günler dürüst insanların olsun.

Bahtiyar KURU

HABERLER

ÜÇ GENÇ KARDEŞİMİZ DAHA HALKI UĞRUNA ŞEHİT DÜŞTÜ.

Çapa Yüksek Öğretmen Okulunda okuyan Tokat'ın Zaza köyünden Hüseyin Aslantas Amerikancı iktidardan faşist uşaklarının kurşunlarıyla vuruldu.

Hüseyin yoksul bir köylü ocağıydı ve halkımızın nasıl kıyasıya ezildiğini, sömürüldüğünü yakından biliyordu. Bunun için halk düşmanlarına karşıydı. Bunun için devrimciydi.

Nail Karaçam ve İker Mansuroğlu adlı genç Üniversiteli kardeşlerimiz de gerillerin kahece kurşunlarına hedef oldular.

Mücadelemiz ortakdır, durmayacaktır.

Türkiye'nin geçirmiş olduğu bunalım halkımızın büyük bir kesimine yansımış. Belediyeye işçilerinden, valilere, mühendislere kadar herkes direnişler düzenlemişlerdir.

Eskişehir'de Gıda - İş Kulundaki işçiler DİSK'e geçmek için örgütlenmeye başlamışlardır. Başarılar dileriz.

Yerli sanayi olmayan montaj sanayiinin girmiş olduğu buhranlı montaj sanayiinde büyük sayıda işçi atılmaları başlamıştır. GEN - OTO, JAVA, CHRYSLER montaj fabrika işçileri ortak bir yürüyüş yapmışlardır.

İspanya'da Faşist Franco rejimine karşı devrimci hareket gelişmekte, faşist iktidar çatır çatır yıkılmaktadır. Halkların devrimci mücadelesini hiçbir baskı rejimi durduramaz, durduramayacaktır.

MEHMET MIHLACI: "TÜRK-İŞ İŞÇİ SINIFINA İHANET İÇİNDEDİR."

Sayfa 1 den devam

de müdürle işbirliği içinde olduğu için bir türlü anlamıyorduk.

Devrimciler İktidarda:

Fabrikanın seçimi yaklaşmıştı. Diğer işyerlerinin de gözü bizde idi. Bayrağı ilk açan bizdik, başarıyı yürekte taşıyorlardı. İstanbul sigara fabrikası işçisi kesin bir şekilde ağırlığını koymuştu. Genel merkezin tabandan ayakları kesilecekti.

Arkadaşların bir kısmı, bu sendika içinde mücadele edilemeyeceğini işçinin sendikaya hakim çıkacağı anda bütün hakları zümrelerle ve kanun, tüzük demokrasi demeden her türlü kötülüğü yapacaklarını söylüyorlardı. Devrimci bir sendika kurup mücadeleyi etmeyi öneriyorlardı. Fakat maalesef başta ben ve bir kısım arkadaşlar devrimci sendika içinde yapamıyorduk ve bu fikir ağır basmıştı.

Seçim yaklaştıkça bir yandan siyasi iktidar müdür vasıtası ile diğer yandan sendika başlayan hareketi durdurmak için her çareye başvuruyorlardı. Fakat durum değişmiyordu. Nihayet ben Ankara'da manitör kursunda iken beş arkadaş sendikadan ihraç ettiler, ben de altıncı olarak haysiyet kurulunda idim. Diğer şubeler ve işçiler genel merkez protestoları ettiler genel merkez ne yapacağını şaşırdı. Döndükten sonra ifademizi aldılar fakat ihraç edemediler.

23 Mayıs 1965 te fabrikanın kongresi yapıldı. Kandirlikları bir iki işçiyi üyelerin üzerlerine yüküttüler, bayan arkadaşları camları kırarak dışarı atıldılar. Patronun yemekhanesinde bile işçiyi susturamıyorlardı. Fabrika müdürü kongre salonundan telefonla özel muhabere yapıyor, sigara üstüne sigara yakıyordu odasında. Kongre divanına genel başkan seçilmişti. Onun elinden seçimi kazanma zevkini tatmak için. Bir iki arkadaş feci dövüldü, bir yumruk da bana nasip oldu. Genel Başkanın gözü önünde. Hiç unutmam Kartal Kaymakamı dayanamadı, salonun etrafını saran polislerle müdahale ettirmek istedi. Divan başkanı İbrahim Denizler ve ikinci başkan AP milletvekili demokrasi aşığı genel sekreter Orhan Sörgüç kaymakam beye; «Biz çağırır-sak müdahale edersiniz» dediler.

Saldırımın en şiddetli anında ve salonun bir kısmının korkup kaçmasından sonra gündemde daha üç madde varken seçime geçildi. Ben sekreter adayı idim ve patronun yemekhanesinde yaptığım konuşmada özet olarak işçi sınıfının gücünü AP nin müdürüne de genel merkezdeki ağalara da göstermeye kararlıyız demiştim. Beş arkadaşın ihraç edilmesi ile kadromuz eskiye nazaran zayıflamıştı. Hatta bu zayıflamadan faydalanan genel merkez bir taraftan armamızda bir iki işbirlikçisini sokmasını becerdi. Bu meselede en büyük günah benimdir. Burada itiraf etmek isterim. İstanbul sigara fabrikası işçi arkadaşlarımızla beraber yürüdük. Aşında direnmeyi tesvip ediyorduk. Ancak sendikamız Türk-İş'e bağlı olduğundan bir karar alamıyorduk.

Bu tarihi işçi yürüyüşünde fabrikamızdan Mehmet Gıdak arkadaşımız şehit vermiştik. Ben gerek ölmeden önce ve

Seçim bitmişti, zafere işçiler imza koymuşlardı. Genel merkez ve patronlar panik içindeydi. Kardeş şubelerde aynı atılıma hazırlanıyorlardı.

Aradan iki ay geçti. İki ayda arkadaşlarıma layıkıyla sendikacılık yaptım diyemem. Çünkü bir taraftan genel merkez bir taraftan patron, diğer yandan içimizdeki işbirlikçi güruhu rahat vermiyordu. Yalnız genel merkez ile patrona şube sendikamızın varlığını söyleyebilmiştik. Patron zihniyetindeki müdüre ilk seçilen idare ve icra heyetiyile tanışmak istiyorsa kendisinin çağırmasını bekledik, biz işçinin temsilcileri olarak çağırılmadan gitme kararı aldık. Müdüre nihayet mecbur oldu. Siz belki bu harekette bir anormallik görmüyorsunuz, fakat bizim için çok değerli vardı. Daha evvel seçilenler gidip biz seçildik sizinle tanışmak istiyoruz derlerdi. İkinci çatışma mesai saatlerinin değişmesi mevzuunda oldu. Değiştiririz dedi değiştirmezsiniz dedik. Değiştirmedi. Ancak «bundan sonra karşındayım» deyince dayanamadım; «zaten karşı karşıyadır işçi ile sendikacı» dedim. Üçüncü tartışma yemek laşesi alında oldu. Bize defalarca tavsiye ettiği ve üç senedir alış veriş yapılan haldeki reklamını ettiği kabızmalın patıcın alındaki 470 lirahlık yolsuzluğunu işe memuruyla beraber meydana çıkardım. Bir sürü tartışmamız oldu. Elbise, ayakkabı, asgari ücretin uygulanması v.s. Bir taraftan halledilmeyen haksızlıkları bir zabıta genel müdürlüğe ve Bakanlığa postalyoktan. Tabii bunlardan patron hiç memnun değildi. genel merkez ise işçinin gözünden düşmemiz için bizi baltalamakta devam ediyordu.

Sıkı Yönetim İşçilerin Köylülerin Düşmanı, Hainlerin Baskı Aracıdır

Sıkı yönetim ilan edilmişti. İşçi arkadaşların bizi tuttuğunu gerek işveren gerekse genel merkez biliyordu. Onun için böyle bir plan sıkıyönetimden önce tezgâhıyaymıyordu. Şimdi ise sıkı yönetim vardı, kimse kıpırdamazdı. Fırsatı değerlendiriyorlardı. Planları suydı. Böyle bir ihbarla sıkı yönetime gönderilecekti. Mahkemenin birtimesi en az bir ay sürerdi. Arkadan işi aktimizi fesh edeceklerdi.

Düşündükleri pek tutmadı. Sıkı yönetimde bir aşam kaldık. Askeri savei dosyamızı ilk tektikte; «böyle bir şeyle alâkaları yoktur» dedi ve serbest bırakıldı. Cevizli kararın gözünden düşmemiz için bizi baltalamakta devam ediyordu.

İşçi Sınıfının Devrimci Mücadelesi Yükseliyor

15 - 16 Haziran olayları oldu. Herkesin bildiği gibi parlamentodaki patronlar iktidarı ve işçi patronu haline gelen Türk - İş işçinin süratle bilincelenmesi ve bilhassa kesin şekilde işçi sınıfının savaşını veren DİSK'i yoketmek için Anayasadaki sendika özgürlüğüne rağmen bir kanunla Türk - İş'in diktatörlüğünü sağlamak istiyordu. Patronlar Türk-İş'ten memnundu başka sendika istemiyordu. Bu sendikamız başındakileri değiştirmekte mümkün değildi. Böyle bir kışkırtı ya ihraç ederlerdi veya işyerinden atarlardı. İşçiyi bu şekilde susturmayı düşünmüşlerdi.

Direnmenin olacağını gazetelerden öğrenmiştim. Yazılanlara göre DİSK'in bulunduğu işyerleri genel grev yapacaktı. Fabrikamıza geleceklerinden katien habermi yoktu. 15 Haziran günü Tekel'in Maltepe tesislerine geldiler Tekel işçileri de yürüyüşe davet ettiler. Biz de sendikacı olarak arkadaşlarımızla beraber yürüdük. Aşında direnmeyi tesvip ediyorduk. Ancak sendikamız Türk-İş'e bağlı olduğundan bir karar alamıyorduk.

Bu tarihi işçi yürüyüşünde fabrikamızdan Mehmet Gıdak arkadaşımız şehit vermiştik. Ben gerek ölmeden önce ve

gerek cenazenin sevkı sırasında Mehmet'i hiç bırakmadım. Onu kaybetmek moralimi fena bozmıştı. Dört gündür iznili olarak yanındaydım. Fabrikaya döndüğümde karakoldan çağırıldılar. Götür. Hakımızda şikâyet var dediler. Şikâyet edilen beş kişi idik; işçi sınıfının mücadele veren beş devrimcisi ve şikâyetçi olanlar ise genel merkezin tayin ettiği eski başkanla şube sekreteri, bir de müdür. Hersey apak ortadaydı. Genel merkez - işveren koalisyonunun girkin oyunu... Şikâyet dilekçelerinde özet olarak; «Lenin'in, Mao'nun, Mehmet Ali Aybar'ın ve Ecevit'in düzenini savunuyorlar. Bu propagandayı bir seneden beri sürdürüyorlar. Fabrikamızın %70 i de onları tutuyor» deniyor; ayrıca «15-16 Haziran olaylarının teşvikçisi bunlardır» deniyordu :

Sıkı Yönetim İşçilerin Köylülerin Düşmanı, Hainlerin Baskı Aracıdır Sıkı yönetim ilan edilmişti. İşçi arkadaşların bizi tuttuğunu gerek işveren gerekse genel merkez biliyordu. Onun için böyle bir plan sıkıyönetimden önce tezgâhıyaymıyordu. Şimdi ise sıkı yönetim vardı, kimse kıpırdamazdı. Fırsatı değerlendiriyorlardı. Planları suydı. Böyle bir ihbarla sıkı yönetime gönderilecekti. Mahkemenin birtimesi en az bir ay sürerdi. Arkadan işi aktimizi fesh edeceklerdi.

Sıkı Yönetim İşçilerin Köylülerin Düşmanı, Hainlerin Baskı Aracıdır

Sıkı yönetim ilan edilmişti. İşçi arkadaşların bizi tuttuğunu gerek işveren gerekse genel merkez biliyordu. Onun için böyle bir plan sıkıyönetimden önce tezgâhıyaymıyordu. Şimdi ise sıkı yönetim vardı, kimse kıpırdamazdı. Fırsatı değerlendiriyorlardı. Planları suydı. Böyle bir ihbarla sıkı yönetime gönderilecekti. Mahkemenin birtimesi en az bir ay sürerdi. Arkadan işi aktimizi fesh edeceklerdi.

Düşündükleri pek tutmadı. Sıkı yönetimde bir aşam kaldık. Askeri savei dosyamızı ilk tektikte; «böyle bir şeyle alâkaları yoktur» dedi ve serbest bırakıldı. Cevizli kararın gözünden düşmemiz için bizi baltalamakta devam ediyordu.

İşçi Sınıfının Devrimci Mücadelesi Yükseliyor

15 - 16 Haziran olayları oldu. Herkesin bildiği gibi parlamentodaki patronlar iktidarı ve işçi patronu haline gelen Türk - İş işçinin süratle bilincelenmesi ve bilhassa kesin şekilde işçi sınıfının savaşını veren DİSK'i yoketmek için Anayasadaki sendika özgürlüğüne rağmen bir kanunla Türk - İş'in diktatörlüğünü sağlamak istiyordu. Patronlar Türk-İş'ten memnundu başka sendika istemiyordu. Bu sendikamız başındakileri değiştirmekte mümkün değildi. Böyle bir kışkırtı ya ihraç ederlerdi veya işyerinden atarlardı. İşçiyi bu şekilde susturmayı düşünmüşlerdi.

Direnmenin olacağını gazetelerden öğrenmiştim. Yazılanlara göre DİSK'in bulunduğu işyerleri genel grev yapacaktı. Fabrikamıza geleceklerinden katien habermi yoktu. 15 Haziran günü Tekel'in Maltepe tesislerine geldiler Tekel işçileri de yürüyüşe davet ettiler. Biz de sendikacı olarak arkadaşlarımızla beraber yürüdük. Aşında direnmeyi tesvip ediyorduk. Ancak sendikamız Türk-İş'e bağlı olduğundan bir karar alamıyorduk.

Bu tarihi işçi yürüyüşünde fabrikamızdan Mehmet Gıdak arkadaşımız şehit vermiştik. Ben gerek ölmeden önce ve

Öztaş ile Muzaffer Daysal «hiç kimse ile böyle özel konuşmuyorsunuz, eski başkanla ilişkilerinizi herşeyi ortaya koyuyor» deyince kıyamet koptu birbirlerine girdiler. Ben durumu yadırgamıyordum, zaten bildiğim şeylerdi.

Şubedeki devrimci arkadaşlarla durumun kritiğini yapıyorduk. En ufak bir kanunsuz nizamı hareketi düşmek için çalışmalarımızı yapıyorduk. Onunla birlikte mekeke kongresini bekliyorduk. Bölge merkez delegelerimiz sağlam arkadaşlardandı. Diğer şubelerde de temasları sıkılaştırmıştık. Eğer bölge merkezi devrimcilerden, genel merkez satılmamış olanlardan kurarsak hem genel merkezi değiştirmek için daha aktif çalışabilirdik hem de işçi haklarını aramada aramızda hükmi şahsiyeti olan bir sendika olurdu. Biliyordunuz milli sendikalarda şubelerin hükmi şahsiyeti yoktur. Yaptığımız en kötümser hesaplara göre bölge merkez kongresinde 165 delegenin 106 sı genel merkeze karşı şubelerden meydana geliyordu. Genel merkezdekiler kendilerini hangi şubeden delege seçtirmeklerini şaşırıyorlardı. Teşkilatlanma sekreteri Zeki Gedik adaylığını Maltepe sigara fabrikasından koymak için kayıtlı defterinde birinci sıradaydı. Seçilemeyeceğini anlayınca kayıtlı Cibali sigara fabrikasına almıştı. Seçildikten sonra defterleri karıştırırken gördüğümde bu birinci üyeye çok acımıştım. Ulu Zeki Gedik delege seçilemeyeceğini anlamış işçiden kaçıyordu.

Hainler Devrimci Arkadaşlarımızın İşlerine Son Veriyorlar

4 Ağustos 1970 gelmiş çatmıştı. Patron, siyasi iktidar ve işçinin patronu sendika doymak bilmiyordu. Hiç bir açık tarafımızı yakalayamıyordu. Artık tek yol kalmıştı. İş kanununun 13 ve 14 üncü maddelerindeki ihbar ve tazminat bedellerini ödeyerek çıkartmak. İhbarsız çıkarmada toplu sözleşmemize göre tazminattan başka devletin kasanasında 11 haftalık ceza ödenecekti. Sıkı yönetim hâlâ devam ediyordu. Türk hakiminin vicdamında da patronların kanunlarının dahi ceza veremediği dört devrimciye devletin parası cezalı olarak ödenerek işten çıkarılıyorrd. Bir arkadaşın ise iş kanununun 17-2 sine göre işverene asılsız isnatta bulunmaktan işi akdi fesh edilmişti. Asılsız isnata ise 850 imzalı daha evvel bahsettığım dilekçe sebep gösteriliyordu.

Durumu 15 kişilik yönetim ve icra heyeti genel merkez getirdik. Arkadaşlarımız infial içindeydi. İşçi arkadaşlar kah-pelğe direnmek istiyordu. Bu işçiyi vurulan bir darbe idi. Fakat ben bunu şahıs meselesi yapmıştım. Mademki içinde ben vardım benim için hiç bir arkadaşın burnu kanamaması istemiyordum. Hem sonra ne değişirdi. O gün için direnerek işe döndürseydik iki sene sonra bir sene sonra gene bir biçimine getireceklerdi. Mademki bu sendika işçiden yana değildi sendikacılık yap-

7.1970 günü saat 14 te Halil Tunç, İbrahim Denizler, Bahtiyar ben ve Tunç'un şoförü arabaya bindik. Maden Arama Enstitüsüne gidiyoruz. Yolda Denizler'e bir soru yönelttim. «Başkan» dedim, «Maden Arama müdürünün gazetelerde çok makalesini okudum, kendisi işverenlerden yana bir adamdır, neden onu tarafsız aracı seçtiniz?» dedim. Denizler yutkundur bir ara cevap bulamadı. Halil Tunç araya girecek «biz onun bilerek seçtik çünkü işçi tarafı ve Devamı. 4 de